Samling af Afgørelser

DOMSTOLENS DOM (Tredje Afdeling)

16. juli 2015 *

»Præjudiciel forelæggelse — retligt samarbejde på det civil- og handelsretlige område — kompetence vedrørende underholdspligt — forordning (EF) nr. 4/2009 — artikel 3, litra c) og d) — anmodning om underhold til mindreårige børn, der fremsættes samtidig med en sag om separation mellem forældrene, og som er indgivet i en anden medlemsstat end den medlemsstat, hvor børnene har deres sædvanlige bopæl«

I sag C-184/14,

angående en anmodning om præjudiciel afgørelse i henhold til artikel 267 TEUF, indgivet af Corte suprema di cassazione (Italien) ved afgørelse af 25. februar 2014, indgået til Domstolen den 14. april 2014, i sagen:

A

mod

B,

har

DOMSTOLEN (Tredje Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, M. Ilešič, og dommerne A. Ó Caoimh, C. Toader (refererende dommer), E. Jarašiūnas og C.G. Fernlund,

generaladvokat: Y. Bot

justitssekretær: A. Calot Escobar,

på grundlag af den skriftlige forhandling,

efter at der er afgivet indlæg af:

— A ved avvocato C. Rimini

— B ved avvocato S. Callegaro

— den italienske regering ved G. Palmieri, som befuldmægtiget, bistået af avvocato dello Stato G. Palatiello

— den græske regering ved M. Germani og I. Kotsoni, som befuldmægtigede

* Processprog: italiensk.

— den polske regering ved B. Majczyna, som befuldmægtiget

— Europa-Kommissionen ved F. Moro og M. Wilderspin, som befuldmægtigede,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse i retsmødet den 16. april 2015,

afsagt følgende

Dom

1 Anmodningen om præjudiciel afgørelse vedrører fortolkningen af artikel 3, litra c) og d), i Rådets forordning (EF) nr. 4/2009 af 18. december 2008 om kompetence, lovvalg, anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser og samarbejde vedrørende underholdspligt (EUT 2009 L 7, s. 1).

2 Anmodningen er blevet indgivet i forbindelse med en tvist mellem A og hans ægtefælle, B, vedrørende en anmodning om underhold til deres to mindreårige børn, som blev indgivet i en anden medlemsstat end den, hvor børnene har deres sædvanlige bopæl, samtidig med en sag om separation mellem forældrene.

EU-retten

Konventionen om international inddrivelse af børnebidrag og andre former for underholdsbidrag til familiemedlemmer

3 Det fremgår af præamblen til konventionen om international inddrivelse af børnebidrag og andre former for underholdsbidrag, der blev indgået i Haag den 23. november 2007 (herefter »Haagerkonventionen af 2007«), og som blev godkendt på Den Europæiske Unions vegne ved Rådets afgørelse 2011/432/EU af 9. juni 2011 (EUT L 192, s. 39), at barnets tarv skal komme i første række i alle foranstaltninger vedrørende børn.

4 Konventionens artikel 20, stk. 1, litra f), fastsætter:

»En afgørelse, som træffes i en kontraherende stat (»afgørelsesstaten«), skal anerkendes og fuldbyrdes i andre kontraherende stater, hvis:

[…]

f) afgørelsen er truffet af en myndighed, der udøver kompetence i en sag om retlig status eller forældreansvar, medmindre denne kompetence alene støttes på en af parternes nationalitet.«

Konventionen af 27. september 1968 om retternes kompetence og om fuldbyrdelse af retsafgørelser i borgerlige sager, herunder handelssager

5 Artikel 5, nr. 2), i konventionen af 27. september 1968 om retternes kompetence og om fuldbyrdelse af retsafgørelser i borgerlige sager, herunder handelssager (EFT 1972 L 299, s. 32), som ændret ved konventionen af 9. oktober 1978 om Kongeriget Danmarks, Irlands og Det Forenede Kongerige Storbritanniens og Nordirlands tiltrædelse (EFT L 304, s. 1, herefter »Bruxelleskonventionen«), har følgende ordlyd:

»En person, der har bopæl på en kontraherende stats område, kan sagsøges i en anden kontraherende stat:

[…]

2) i sager om underholdspligt, ved retten på det sted, hvor den berettigede har sin bopæl eller sit sædvanlige opholdssted, eller, ved krav i forbindelse med sager om personers retlige status, ved den ret, der efter dennes egen lovgivning er kompetent i sagen, medmindre denne kompetence alene støttes på en af parternes nationalitet;

[…]«

Forordning (EF) nr. 44/2001

6 Artikel 5, nr. 2), i Rådets forordning (EF) nr. 44/2001 af 22. december 2000 om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område (EFT 2001 L 12, s. 1) er indeholdt i forordningens afdeling 2, som har overskriften »Specielle kompetenceregler«. Denne artikel bestemmer:

»En person, der har bopæl på en medlemsstats område, kan sagsøges i en anden medlemsstat:

[…]

2) i sager om underholdspligt, ved retten på det sted, hvor den berettigede har sin bopæl eller sit sædvanlige opholdssted, eller, ved krav i forbindelse med en sag om en persons retlige status, ved den ret, der efter sin egen lovgivning er kompetent i sagen, medmindre denne kompetence alene støttes på en af parternes nationalitet

[…]«

Forordning (EF) nr. 2201/2003

7 Femte og tolvte betragtning til Rådets forordning (EF) nr. 2201/2003 af 27. november 2003 om kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser i ægteskabssager og i sager vedrørende forældreansvar og om ophævelse af forordning (EF) nr. 1347/2000 (EUT L 338, s. 1) har følgende ordlyd:

»(5) For at sikre en ensartet behandling af alle børn dækker denne forordning alle retsafgørelser om forældreansvar, herunder også foranstaltninger til beskyttelse af et barn, uanset om sådanne afgørelser træffes i forbindelse med en ægteskabssag.

[…]

(12) De kompetenceregler, der fastsættes i denne forordning for sager vedrørende forældreansvar, er udformet under hensyntagen til barnets bedste og bygger navnlig på kriteriet om nærhed. Dette betyder, at kompetencen først og fremmest bør tilfalde retterne i den medlemsstat, hvor barnet har sit sædvanlige opholdssted, undtagen i visse situationer, hvor barnets opholdssted ændres, eller hvor indehaverne af forældreansvar har aftalt andet.«

8 Forordningens artikel 1 med overskriften »Anvendelsesområde« fastsætter:

»1. Denne forordning finder anvendelse på det civilretlige område, uanset domsmyndighedens art, for spørgsmål vedrørende:

a) skilsmisse, separation og omstødelse af ægteskab

b) tilkendelse, udøvelse, delegation samt hel eller delvis frakendelse af forældreansvar.

[…]

3. Denne forordning finder ikke anvendelse på spørgsmål vedrørende:

[…]

e) underholdspligt

[…]«

9 Forordningens artikel 2, nr. 7), definerer »forældreansvar« som værende »alle de rettigheder og pligter vedrørende barnets person eller formue, som er tilkendt en fysisk eller juridisk person ved en retsafgørelse, eller som en sådan person har som følge af loven eller en gyldig aftale«, idet denne række rettigheder og pligter »navnlig [omfatter] forældremyndighed og samværsret«.

10 Forordningens artikel 8, stk. 1, bestemmer:

»Kompetencen til at træffe afgørelse om spørgsmål vedrørende forældreansvar over for et barn ligger hos retterne i den medlemsstat, hvor barnet har sit sædvanlige opholdssted på det tidspunkt, hvor sagen anlægges.«

Forordning nr. 4/2009

11 Det fremgår af første til tredje betragtning til forordning nr. 4/2009, at formålet med denne forordning og med bl.a. forordning nr. 44/2001 og nr. 2201/2003 er at vedtage foranstaltninger vedrørende samarbejde om civilretlige spørgsmål, der har grænseoverskridende virkninger, og som bl.a. tilsigter at fremme foreneligheden mellem medlemsstaternes gældende regler om lovvalg og konflikter om stedlig kompetence.

12 Det fremgår af ottende betragtning til forordning nr. 4/2009, at der i denne forordning bl.a. skal tages hensyn til Haagerkonventionen af 2007.

13 15. betragtning til forordningen har følgende ordlyd:

»For at varetage de bidragsberettigedes interesser og af hensyn til retsplejen i Den Europæiske Union bør kompetencereglerne, som de følger af forordning [nr. 44/2001], tilpasses. […]«

14 Forordningens artikel 3, der er indeholdt i kapitel II med overskriften »Kompetence«, fastsætter:

»De myndigheder, der er kompetente med hensyn til underholdspligt i medlemsstaterne, er:

a) retten på det sted, hvor sagsøgte har sin sædvanlige bopæl, eller

b) retten på det sted, hvor den bidragsberettigede har sin sædvanlige bopæl, eller

c) den ret, der i henhold til den nationale lovgivning har kompetence til at påkende en sag vedrørende en persons retlige status, når anmodningen om underhold er accessorisk i forhold til denne sag, medmindre denne kompetence alene støttes på en af parternes nationalitet, eller

d) den ret, der i henhold til den nationale lovgivning har kompetence til at påkende en sag vedrørende forældreansvar, når anmodningen om underhold er accessorisk i forhold til denne sag, medmindre denne kompetence alene støttes på en af parternes nationalitet.«

Tvisten i hovedsagen og det præjudicielle spørgsmål

15 A, hans ægtefælle B, og deres to mindreårige børn er italienske statsborgere, som lever permanent i London (Det Forenede Kongerige). Børnene er født i denne by henholdsvis den 4. marts 2004 og den 5. august 2008.

16 Ved stævning af 28. februar 2012 anlagde A sag mod B ved Tribunale di Milano (retten i Milano, Italien) med påstand om, at det ved kendelse blev fastslået, at ansvaret for deres separation skulle pålægges sidstnævnte, og om, at de skulle dele forældremyndigheden over deres mindreårige børn, idet børnenes bopæl skulle fastsættes til at være hos deres mor, og idet A tilbød at betale et månedligt beløb på 4 000 EUR i bidrag til børnenes uddannelse og sundhed.

17 B fremsatte et modkrav ligeledes med påstand om, at retten skulle meddele hende separation fra hendes ægtefælle, idet ansvaret herfor skulle pålægges sidstnævnte, og om, at hun skulle tildeles et månedligt underholdsbidrag på 18 700 EUR, idet hun imidlertid gjorde gældende, at den italienske ret ikke havde kompetence i spørgsmålene om forældremyndighed, fastsættelse af bopælen, samværsret og bidrag til børnene, for så vidt som B er af den opfattelse, at det på grundlag af forordning nr. 2201/2003 er en engelsk domstol, der skal anerkendes som den kompetente domstol i denne henseende, eftersom A og B altid har levet i London, hvor deres mindreårige børn blev født og har deres bopæl.

18 Ved kendelse af 16. december 2012 fastslog Tribunale di Milano, at den på grundlag af artikel 3 i forordning nr. 2201/2003 havde kompetence til at påkende påstanden om separation.

19 Tribunale di Milano udledte derimod af artikel 8, stk. 1, i forordning nr. 2201/2003, at det, henset til den omstændighed, at børnene har deres sædvanlige bopæl i London, alene var domstolene i Det Forenede Kongerige, som havde kompetence til at påkende de spørgsmål, der var knyttet til »forældreansvar[et]« som omhandlet i forordningens artikel 2, nr. 7).

20 A har desuden anlagt sag ved High Court of Justice (England & Wales), Family Division, i London (Det Forenede Kongerige) med påstand om fastlæggelse af fremgangsmåden ved udøvelsen af forældreansvar.

21 Hvad angår underholdsbidrag til dels B, dels de mindreårige børn har Tribunale di Milano ligeledes foretaget en sondring. Tribunale di Milano fandt således, at den havde kompetence til at påkende anmodningen om bidrag til B med den begrundelse, at der var tale om et accessorisk spørgsmål i forhold til en sag vedrørende en persons retlige status, nemlig vedrørende anmodningen om

separation, som omhandlet i artikel 3, litra c), i forordning nr. 4/2009. Tribunale di Milano traf derimod på grundlag af forordningens artikel 3, litra d), afgørelse om, at den ikke havde kompetence til at træffe afgørelse om anmodningen om underhold til de mindreårige børn, idet denne anmodning var accessorisk i forhold til sagen vedrørende forældreansvar. Kompetencen til at træffe afgørelse om sidstnævnte anmodning tilkommer således ligeledes domstolene i Det Forenede Kongerige.

22 A iværksatte appel for Corte suprema di cassazione (kassationsdomstol) til prøvelse af denne afgørelse fra Tribunale di Milano, idet han fremsatte ét enkelt anbringende vedrørende tilsidesættelse af artikel 3, litra c), i forordning nr. 4/2009, for så vidt som de italienske domstole ligeledes er kompetente hvad angår spørgsmål om underholdspligt i forhold til børnene.

23 A er af den opfattelse, at den fortolkning af artikel 3, litra d), i forordning nr. 4/2009, der er anlagt af Tribunale di Milano, og som udgjorde grundlaget for sidstnævntes afgørelse om at erklære sig inkompetent med hensyn til at påkende anmodningen om underholdsbidrag til børnene, er ukorrekt, for så vidt som en sådan udelukkelse af kompetence ikke kan udledes af denne bestemmelses ordlyd.

24 Ifølge den forelæggende ret forudsætter afgørelsen om appellen, at det bliver fastlagt, hvorledes bestemmelserne i artikel 8 i forordning nr. 2201/2003 og i artikel 3 i forordning nr. 4/2009 er forbundet med hinanden, navnlig i lyset af de betingelser, som er fastsat i sidstnævnte forordnings artikel 3, litra c) og d).

25 På denne baggrund har Corte suprema di cassazione besluttet at udsætte sagen og forelægge Domstolen følgende præjudicielle spørgsmål:

»Kan en anmodning om børnebidrag fremsat i en separationssag, idet anmodningen er accessorisk i forhold til denne sag, på grundlag af et prioritetskriterium afgøres såvel af den ret, som har kompetence til at påkende separationssagen, som af den ret, hvor sagen vedrørende forældreansvar verserer, eller skal anmodningen derimod nødvendigvis vurderes af den sidstnævnte ret, fordi de to separate kriterier i litra c) og litra d) i […] artikel 3 [i forordning nr. 4/2009] er alternativer (dvs. udelukker hinanden)?«

Om det præjudicielle spørgsmål

26 Med sit spørgsmål ønsker den forelæggende ret nærmere bestemt oplyst, om artikel 3, litra c) og d), i forordning nr. 4/2009 skal fortolkes således, at når en sag om separation eller brud på det ægteskabelige bånd mellem et mindreårigt barns forældre indbringes for en domstol i en medlemsstat, og en sag om forældreansvar vedrørende dette barn indbringes for en domstol i en anden medlemsstat, kan en anmodning om underholdspligt vedrørende det samme barn både påkendes af den domstol, der har kompetence til at træffe afgørelse i sagen vedrørende separationen eller bruddet på det ægteskabelige bånd, som en accessorisk anmodning i forhold til sagen vedrørende personers retlige status som omhandlet i forordningens artikel 3, litra c), og af den domstol, der har kompetence til at træffe afgørelse i sagen vedrørende forældreansvar, som en accessorisk anmodning i forhold til denne sag som omhandlet i forordningens artikel 3, litra d), eller om en sådan anmodning nødvendigvis skal påkendes af den sidstnævnte domstol.

27 Med andre ord ønsker den forelæggende ret at fastlægge, om de kriterier for tildeling af kompetence, der er fastsat i artikel 3, litra c) og d), i forordning nr. 4/2009, henset til den heri indeholdte konjunktion »eller« udelukker hinanden, eller om denne konjunktion indebærer, at en anmodning om underholdspligt vedrørende mindreårige børn gyldigt kan indbringes både for den domstol, som har kompetence til at påkende separationssagen, og for den domstol, der har kompetence til at påkende sagen vedrørende forældreansvar.

28 I denne henseende bemærkes, at et sådant spørgsmål imidlertid alene opstår, såfremt en anmodning om underholdspligt vedrørende et mindreårigt barn anses for accessorisk i forhold til såvel »en sag vedrørende en persons retlige status« som »en sag vedrørende forældreansvar« i disse bestemmelsers forstand, og ikke kun i forhold til en af disse sager.

29 Rækkevidden af det i artikel 3, litra c) og d), i forordning nr. 4/2009 indeholdte begreb »accessorisk [anmodning]« skal derfor fastlægges.

30 I denne henseende bemærkes, at selv om disse bestemmelser udtrykkeligt gør det muligt for den nationale domstol at erklære sig kompetent til at påkende en anmodning om underholdspligt i en grænseoverskridende sammenhæng, når den i henhold til national lovgivning indrømmes kompetence til at påkende henholdsvis sager vedrørende personers retlige status eller sager vedrørende forældreansvar, kan det imidlertid ikke overlades til hver medlemsstats domstole at bedømme rækkevidden af det i disse bestemmelser omhandlede begreb »accessorisk [anmodning]« i forhold til deres nationale ret.

31 Det følger nemlig af kravet om en ensartet anvendelse af EU-retten, at for så vidt som artikel 3, litra c) og d), i forordning nr. 4/2009 ikke henviser til medlemsstaternes ret med henblik på fastlæggelsen af dette begrebs betydning og rækkevidde, skal begrebet undergives en selvstændig og ensartet fortolkning i hele Unionen (jf. i denne retning dom Kásler og Káslerné Rábai, C-26/13, EU:C:2014:282, præmis 37).

32 Denne fortolkning skal søges under hensyntagen til ordlyden af den omhandlede bestemmelse samt dennes kontekst og det formål, der forfølges med den pågældende ordning (jf. i denne retning dom A, C-523/07, EU:C:2009:225, præmis 34 og den deri nævnte retspraksis).

33 På grundlag af en ordlydsfortolkning af bestemmelserne i artikel 3, litra c) og d), i forordning nr. 4/2009 bemærkes, at der ved disse foretages en sondring mellem de sager, der vedrører personers retlige status, og de sager, som vedrører forældreansvar.

34 Når de heri fastsatte kriterier for fordeling af kompetence er alternative, idet de er forbundet ved konjunktionen »eller«, gør denne ordlyd det imidlertid ikke muligt utvetydigt at fastslå, om kriteriernes alternative karakter indebærer, at anmodningerne om underholdsbidrag til et barn alene er accessoriske i forhold til en sag vedrørende forældreansvar, eller om de nævnte anmodninger ligeledes kan anses for at være accessoriske i forhold til en sag vedrørende personers retlige status.

35 Hvad angår den sammenhæng, hvori denne bestemmelse indgår, bemærkes, at den sondring, der følger af bestemmelsens ordlyd, afspejler den sondring, som foretages ved bestemmelserne i forordning nr. 2201/2003.

36 I den sidstnævnte forordning, hvoraf det af femte betragtning hertil fremgår, at forordningen for at sikre en ensartet behandling af alle børn dækker alle retsafgørelser om forældreansvar, herunder også foranstaltninger til beskyttelse af et barn, uanset om sådanne afgørelser træffes i forbindelse med en ægteskabssag, foretages der en udtrykkelig sondring mellem på den ene side sager om skilsmisse, separation og omstødelse af ægteskab og på den anden side sager om tilkendelse, udøvelse, delegation samt hel eller delvis frakendelse af forældreansvar.

37 For så vidt angår skilsmisse, separation og omstødelse af ægteskab er domstolskompetencen nemlig i overensstemmelse med artikel 3, stk. 1, litra a), i forordning nr. 2201/2003 fordelt på grundlag af kriterier, hvorved der hovedsageligt tages hensyn til ægtefællernes eller en af disses sædvanlige eller tidligere opholdssted, hvorimod det fremgår af 12. betragtning til forordningen, at kompetencereglerne for sager vedrørende forældreansvar er udformet under hensyntagen til barnets bedste og navnlig bygger på kriteriet om nærhed.

38 I bestemmelserne i artikel 3, litra c) og d), i forordning nr. 4/2009 foretages der, for så vidt angår de heri fastsatte kriterier for tildeling af kompetence, en sondring mellem de retssager, der vedrører rettigheder og forpligtelser mellem ægtefællerne, og de retssager, som vedrører forældrenes rettigheder og forpligtelser i forhold til et eller flere af deres børn.

39 En anmodning om underholdspligt vedrørende mindreårige børn angår imidlertid den sidstnævnte type af sager, for så vidt som den vedrører fastsættelsen af de underholdsbidrag, der påhviler den ene eller den anden forælder i forhold til deres børn med henblik på at dække udgifterne til børnenes underhold og uddannelse.

40 Henset til sin karakter er en anmodning om underholdspligt vedrørende mindreårige børn således uløseligt forbundet med sagen om forældreansvar.

41 Hvad angår de formål, der forfølges med forordning nr. 4/2009, bemærkes, at det fremgår af 15. betragtning hertil, at forordningen tilsigter at varetage de bidragsberettigedes interesser og fremme retsplejen i Unionen.

42 Hvad angår formålet om at fremme retsplejen bemærkes, at en anmodning om underhold til mindreårige børn ikke nødvendigvis er knyttet til en sag vedrørende skilsmisse eller separation. Desuden fører en sådan sag ikke nødvendigvis til, at der fastsættes underholdspligt i forhold til et mindreårigt barn.

43 Den domstol, der har kompetence til at påkende sager vedrørende forældreansvar, således som dette ansvar er defineret i artikel 2, nr. 7), i forordning nr. 2201/2003, er derimod bedst i stand til konkret at bedømme det, der står på spil i anmodningen vedrørende underholdsbidrag til et barn, og fastsætte størrelsen af disse bidrag til dækning af udgifterne til barnets underhold og uddannelse, idet disse bidrag skal tilpasses i forhold til den fastsatte forældremyndighed, dvs. om der er tale om fælles eller fuld forældremyndighed, og i forhold til samværsretten, varigheden af denne ret og de øvrige faktiske forhold, der vedrører udøvelsen af forældreansvar, og som er indbragt for domstolen.

44 Den bidragsberettigedes interesser bliver således ligeledes sikret, for så vidt som det mindreårige barn for det første lettere kan opnå en afgørelse om sit underholdskrav af den domstol, som har det bedste kendskab til de forhold, der er væsentlige ved bedømmelsen af barnets anmodning.

45 For det andet bliver den domstol, som har kompetence til at påkende anmodningen vedrørende et sådant underholdskrav, udpeget i henhold til de EU-retlige kompetenceregler, der er fastsat i forordning nr. 2201/2003 med henblik på at fastlægge den domstol, som sager vedrørende forældreansvar gyldigt kan indbringes for, hvilke regler er udformet under hensyntagen til barnets bedste, således som det er anført i denne doms præmis 37.

46 Det bør nemlig fremhæves, at det ved fortolkningen af de kompetenceregler, som er fastsat i artikel 3, litra c) og d), i forordning nr. 4/2009, er nødvendigt at tage hensyn til barnets bedste. Dette gælder så meget desto mere, som gennemførelsen af forordning nr. 4/2009 skal foretages i overensstemmelse med artikel 24, stk. 2, i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, hvorefter barnets tarv skal komme i første række i alle handlinger vedrørende børn, uanset om de udføres af offentlige myndigheder eller private institutioner.

47 Det følger derfor af ordlyden af artikel 3, litra c) og d), i forordning nr. 4/2009, af de formål, som forfølges med denne bestemmelse, og af den sammenhæng, hvori bestemmelsen indgår, at når en sag om separation eller brud på det ægteskabelige bånd mellem ægtefæller, der er forældre til mindreårige børn, indbringes for en domstol, og en sag om forældreansvar vedrørende disse børn indbringes for en anden domstol, kan en anmodning om underholdsbidrag til de sidstnævnte ikke anses for at være accessorisk i forhold til både sagen vedrørende forældreansvar som omhandlet i forordningens

artikel 3, litra d), og sagen vedrørende personers retlige status som omhandlet i forordningens artikel 3, litra c). Anmodningen kan kun anses for at være accessorisk i forhold til sagen vedrørende forældreansvar.

48 Følgelig skal det forelagte spørgsmål besvares med, at artikel 3, litra c) og d), i forordning nr. 4/2009 skal fortolkes således, at når en sag om separation eller brud på det ægteskabelige bånd mellem et mindreårigt barns forældre indbringes for en domstol i en medlemsstat, og en sag om forældreansvar vedrørende dette barn indbringes for en domstol i en anden medlemsstat, er en anmodning om underholdspligt vedrørende det samme barn kun accessorisk i forhold til sagen vedrørende forældreansvar som omhandlet i forordningens artikel 3, litra d).

Sagens omkostninger

49 Da sagens behandling i forhold til hovedsagens parter udgør et led i den sag, der verserer for den forelæggende ret, tilkommer det denne at træffe afgørelse om sagens omkostninger. Bortset fra nævnte parters udgifter kan de udgifter, som er afholdt i forbindelse med afgivelse af indlæg for Domstolen, ikke erstattes.

På grundlag af disse præmisser kender Domstolen (Tredje Afdeling) for ret:

Artikel 3, litra c) og d), i Rådets forordning (EF) nr. 4/2009 af 18. december 2008 om kompetence, lovvalg, anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser og samarbejde vedrørende underholdspligt skal fortolkes således, at når en sag om separation eller brud på det ægteskabelige bånd mellem et mindreårigt barns forældre indbringes for en domstol i en medlemsstat, og en sag om forældreansvar vedrørende dette barn indbringes for en domstol i en anden medlemsstat, er en anmodning om underholdspligt vedrørende det samme barn kun accessorisk i forhold til sagen vedrørende forældreansvar som omhandlet i forordningens artikel 3, litra d).

Underskrifter